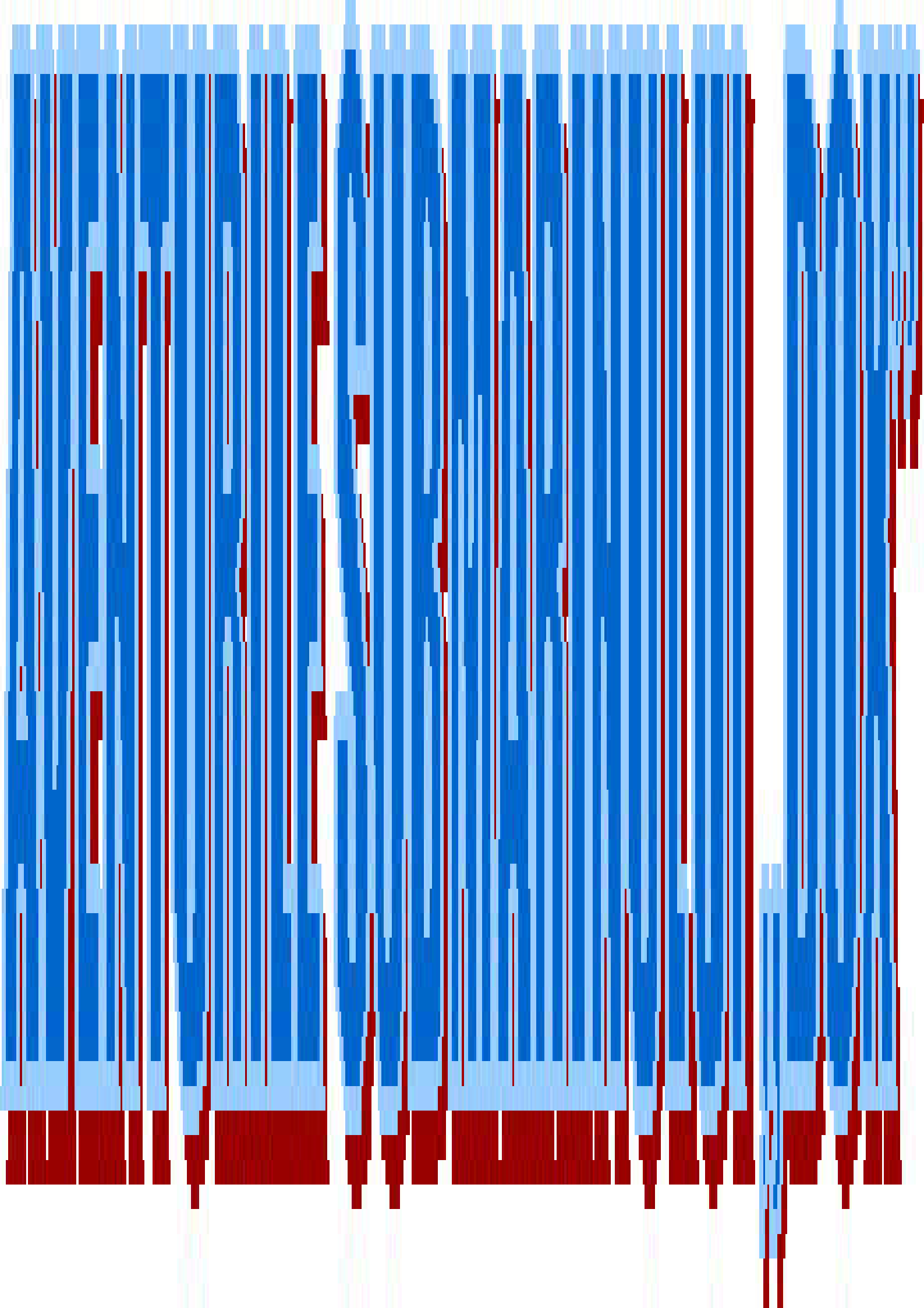

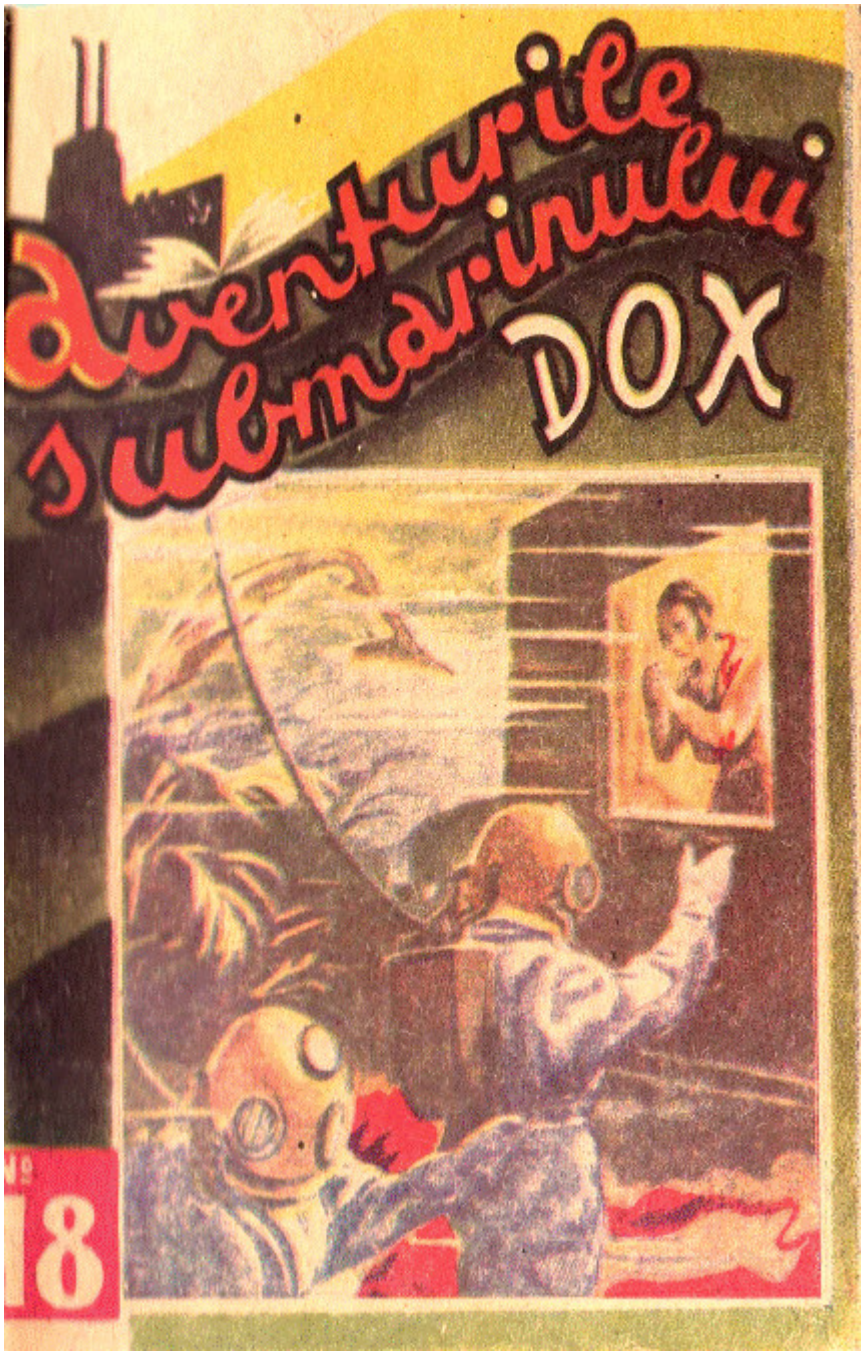
Aventurile submarinului DOX
Nr. 18

AVENTURILE SUBMARINULUI

DOX

de H. WARREN traducere de LIA HÂRSU

DESCOPERIREA DOCTORULUI JELLOT

EDITURA A.P.P.

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 18

DESCOPERIREA DOCTORULUI JELLOT

Traducerea de LIA HARSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape cari nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" — un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei". Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe cari le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox" una din cele mai interesante lecturi.

I
TAINA DE PE FUNDUL MĂRII

MAI DE VOIE, mai de nevoie, Farrow si tovarăşii săi consimţiri să debarce la Singapore.

Când Fergusson, care în timpul drumului se însănătoşise aproape complet, îl rugă atît de mult să rămînă cîteva zile oaspetele său şi al logodnicei sale, încît în cele din urmă căpitanul se văzu nevoit să primească invitaţia, cu toată primejdia ce însemna pentru el şi ai săi rămânerea pe uscat.

Submarinul stătea, firește, într-un loc izolat, departe de port. În timpul nopţii, căpitanul, George, doctorul Bertram, Fergusson, logodnica sa şi Petre, coborâseră pe uscat, iar aurul extras din mina descoperită de suedez a fost trasportat şi el în trei bărci de aluminiu.

Înainte de a pleca spre Sumatra, Fergusson locuise în hotelul unui compatriot, Lindgrave Home. Hotelierul era un om tăcut şi vrednic de încredere. Nu puse nici o întrebare când văzu pe suedez sosind cu însoţitorii săi, îi ajută să ascundă aurul în pivniţa casei şi procură pentru Farrow şi însoţitorii săi, costume tropicale, ca să nu bată la ochi în uniformele lor de marinari.

Noaptea era aproape pe sfirşite, când Lindgrave ruga pe musafiri să ciocnească un păhărel cu dânsul, ceea ce aceştia primiră cu bucurie.

Lindgrave cunoştea bine pe căpitan din auzite şi faptele acestuia îl uimiseră şi pe el, ca pe toată lumea, de altfel.

Fergusson fu nevoit să-i povestească aventurile prin care trecuse, apoi căpitanul istorisi păţania cu elefantul grozav. Când termină, hotelierul zise:

— E ciudat, domnule căpitan, cum soarta vă rezervă d-voastră numai aventuri, care de care mai interesante. Nici n-aţi scăpat bine de una şi daţi de alta. Uite, de pildă, de-abia aţi avut o aventură ciudată pe Sumatra şi cred că v-aş putea da prilejul să trăiţi una şi mai şi. Mă tem numai că mă veţi lua în râs, când vă voi istorisi despre ce e vorba.

— Domnule Lindgrave, tocmai lucrurile neobişnuite, cărora nimeni nu vrea să le dea crezare, sânt îndeobşte cele mai serioase, răspunse căpitanul. Viaţa născoceşte romane, pe care nici

scriitorul cu cea mai bogată fantezie nu le-ar putea închipui. Te rog stăruitor să ne spui ce ştii şi să fii sigur că n-o să preget o clipă, mai cu seamă dacă o fi vorba de salvarea unor vieţi omeneşti.

— Da, domnule căpitan, avem aici în Singapore un om, căruia îi merge numele că e un mare mincinos. De la el am auzit ceea ce vreau să vă povestesc, dar trebuie să vă spun dinainte că nimeni nu-l crede pe James Watson. Eu, însă, îl cunosc tare bine, mai bine decât oricare altul şi ştiu că e un om cât se poate de bun. A îndurat multe în viaţă sărmanul şi din cauza soţiei sale, care l-a înşelat amarnic, a dat în patima beţiei şi a ajuns de rîsul lumii. Păcat de el! Dar nădăjduiesc că va izbuti să redevină ceea ce a fost uitand-o pe femeia aceea ticăloasă. Fireşte că oamenii asa numiţi „onorabili" - care poate sânt mult mai răi decît dânsul - îi întorc spatele.

Într-o seară era aici la birtul meu şi se apucase să istorisească ceea ce stia, dar toată lumea şi-a bătut joc de el. Nu i-am putut lua în nume de rău că i-a repezit pe uşă pe câţiva dintr-unsii, dar asta a stârnit şi mai mult indignarea şi dispreţul celorlalţi. A doua zi, am stat de vorbă cu el, i-am mărturisit deschis că eu am toată încrederea în el şi l-am rugat să-mi povestească lămurit ceea ce stia. N-am fost în stare să-l înduplec însă, căci bietul om nu putea să uite batjocura din seara trecută. Asta s-a întâmplat acum cinci săptămâni.

Lindgrave făcu o pauză, sorbi din paharul cu whisky si Farrow se folosi de prilej ca să întrebe:

— Aşadar, n-ai prea putut afla atunci multe de la dânsul, domnule Lindgrave. Presupun totuşi, că mai târziu tot v-a povestit despre ce este vorba. Te-aş ruga să-mi spui tot ce a istorisit Watson prima oară.

— Da, da, în seara aceea când a fost luat în râs, intrase cam abătut în cârciumă şi a cerut imediat un pahar mare de whisky. Avea o mutră cu totul plouată şi asta i-a îndemnat pe alţi doi consumatori

să-l ia în primire. Atunci el li s-a adresat în felul următor: „Dacă aţi fi văzut voi ce-am văzut eu, aţi bea zece pahare nu unul.”

Fireşte că atât a fost de ajuns ca să stîrnească curiozitatea celor de fată şi la întrebările lor stăruitoare, răspunse că în seara aceea se dusese să pescuiască pe coasta de sud din Singapore. Se ocupa mult cu pescuitul şi căpătase multă îndemânare în meşteşugul acesta; scoate uneori peşti minunaţi pe care îi vinde străinilor amatori de raritătţi. De fapt, din asta şi trăieşte.

Şi cum vă spuneam, în seara aceea, dacă văzuse licărind o lumină pe fundul mării, într-un loc adânc al coastei, la ieşirea unui golf îngust şi care se adânceşte mult în ţărm. La început credea că e vorba de un peşte mare care se rătăcise pe acolo, dar apoi, observă că era o lumină puternică, ce stătea pe toc. Şi tot privind mai văzu apropiindu-se de lumina aceea... două trupuri omeneşti. Lumina venea probabil dintr-o ridicătură de teren, poate dintr-o stâncă de corali care se formase acolo. Cele două făpturi se făcură nevăzute în acea stâncă sau ce-o fi fost, dar după câteva minute se înapoiară, îndreptându-se spre golful îngust, lumina misterioasă se stinse brusc şi James Watson o luă la fugă, cuprins de frică. Asta mi-a spus, domnule căpitan!

— Hm!, toate astea sună într-adevăr ciudat, zise Farrow, mai ales pentru oameni care au venit să bea un păhărel mai mult. Eu, însă, gândesc altfel despre asemenea lucruri, pentru mine nu există nimic imposibil. Pe submarinul nostru avem şi noi reflectoare puternice, care răzbat la mari adâncimi prin apă şi inginerul nostru, Hagen, lucrează chiar la un proiect, care va ingădui, probabil, să părăsim submarinul sub apă, la costume de scafandri. Dacă i-ar fi reuşit asta, s-ar fi putut ca James Watson să ne vadă chiar pe noi acolo, în fundul apei.

— Vedeţi!, exclamă Lindgrave, mi-am spus-o şi eu că pentru tehnică aproape că nu mai există

nimic imposibil astăzi. De aceea am şi căutat a doua zi să aflu mai multe de la el, dar, după cum vă spuneam, omul n-a vrut să scoată un cuvînt.

— Şi probabil că povestirea lui ciudată a făcut ocolul oraşului?, întrebă Farrow.

— Fireşte, pretutindeni începuse să se vorbească despre ea şi oriunde se arăta bietul englez, era luat în râs. Timp de două săptămâni a dispărut fără urme şi începusem să-mi spun că a părăsit Singapore, când, exact acum trei săptămîni, apăru iar seara târziu în birtul meu. Erau doar câţiva clienţi în local, dar nici unul nu se mai gândi să-l ia peste picior, căci se temeau de pumnii lui. Avea iar o mutră plouată şi dădu pe gât câteva pahare cu whisky curat. Când ceilalţi clienţi plecară, mă chemă lângă el şi-mi zise liniştit de tot:

— Lindgrave, poate să-mi schimb eu totul firea, să scap de patima beţiei şi să devin om muncitor, dacă voi izbuti să lămuresc taina asta. Acum două săptămâni mi-ai spus că nu te îndoieşti de vorbele mele. Ei bine, dumitale îţi voi spune totul, dar trebuie să-mi făgăduiesti că nu vei da zvon în ţară.

— Fireşte căi-am făgăduit şi atunci îmi povesti că văzuse din nou lumina aceea ciudată pe fundul mării; de data aceasta, însă, pe coasta de nord, în timpul celor două săptămâni cât lipsise, se ocupase numai de dânsa şi acum vine ceva care pare foarte ciudat. Cică ar fi văzut cum trei făpturi târau după ei o a patra, de stătură mai mică şi care se zbătea de moarte, în vreme ce se îndreptau spre lumina misterioasă. Dispărură din nou cu toţii în stânca de corali, dar numai trei se înapoiară. Lumina se stinse şi Watson se grăbi să vină la mine ca să-mi povestească cele văzute.

— E ciudat, într-adevăr!, făcu Farrow. N-aş putea să-i vorbesc şi eu lui Watson, domnule Lindgrave?

— De atunci nu l-am mai văzut, domnilor, şi tare mă tem să nu i se fi întâmplat ceva, cu prilejul

cercetărilor sale. De aceea v-am şi povestit chestia asta cu adevărat îngrijorat de soarta lui.

— Ţi-a descris exact local unde a descoperit a doua oară lumina şi întâmplarea misterioasă de pe fundul mării?, întrebă Farrow.

— Da, chiar foarte exact, dar i-am dat făgăduiala să nu pornesc singur în nici un fel de cercetări într-acolo. De altfel, nici n-aş avea timp, deoarece afacerile mă ţin legat aici. Îmi spunea că pe coasta de nord se află un labirint de insuliţe, iar pe cea dinspre Singapore, te izbeşte la văz un palmier foarte înalt, al cărui creştet este pe jumătate frânt. Cam în faţa acestui palmier, la vreo sută de meţri depărtare, a văzut Watson lumina ciudată în fundul mării.

— Pentru moment n-avem nimic proiectat, zise Farrow, gînditor, şi chestia asta mă interesează cât se poate de mult. Când mă voi întoarce pe bordul submarinului, voi cere tovarăşilor mei să ne ocupăm de această enigmă, înaintea înapoierii pe „Insula odihnei”, cum aveam de gând. Cred că vor primi.

— Nici nu încape îndoială, zise doctorul Bertram, care ascultase cu interes tot timpul. Poate că voi avea norocul, cu prilejul acesta, să pescuiesc şi câţiva peşti necunoscuţi până acum. Păcat că domnul Watson a dispărut. I-aş fi fost foarte recunoscător dacă mi-ar fi arătat locurile unde se pot găsi exemplarele rare. Se poate, însă, să-l găsim, lucru de care m-aş bucura foarte mult.

— În cazul acesta nu voi avea plăcerea şi fim mai mult timp împreună, zise Fergusson, cu tristeţe. V-aş însoţi cu dragă inimi în expediţia aceasta, dar mă împiedică rana, care nu s-a vindecat încă .

— Două zile vom mai rămâne aici, după cum ne-a fost înţelegerea, zise Farrow. Apoi, voi vorbi cu tovarăşii mei şi chiar în noaptea aceea vom face un ocol în jurul coastei de nord. În aceste două zile

vom rămâne aici, poate mai aflăm amănunte asupra acestei afaceri misterioase.

— Voi căuta să iscodesc printre clientii mei, poate c-au aflat ceva nou, zise Lindgrave. Voi proceda însă cu băgare de seamă, ca să nu se nască vreo bănuială că avem motiv să ne interesăm de ea.

— Bine vei face, domnule Lindgrave, răspunse căpitanul. Îmi pare rău că nu pot sta eu de vorbă cu oamenii, căci se prea poate ca unul să mă recunoască şi i-ar da prin gând să mă trădeze, ca să pună mâna pe premiul oferit pentru prinderea mea. Am, însa, încrederea în dumneata, domnule Lindgrave.

— Desigur, desigur, domnule căpitan, zise suedezul. Stiu eu cum să aduc lucrurile, ca să nu dau de bănuit. Şi, drept să vă spun, m-am gândit uneori că printre cei ce vin la mine în cârciumă, ar putea fi şi unii care să fie amestecaţi într-un fel sau altul în misterul acesta. Te pomeneşti c-au fost tocmai aceia care s-au grăbit să-l ia în râs pe bietul Watson!

Puteţi fi fără grijă, voi proceda cum e mai bine.

— Atunci, ne-am înţeles! zise căpitanul. Dumneata vei căuta să afli cât mai mult de la clienţi, iar eu voi şti să-i conving pe tovarăşii mei să pornim spre coasta de nord.

Farrow se întrerupse brusc şi privi spre uşă, de unde se auzeau bătăi puternice.

— Nu vă speriaţi, domnilor, zise repede Lindgrave, o fi vreun client întîrziat, mai bine zis, prea matinal, căci nu mai avem mult până la ziuă. Dacă va fi posibil, firește că voi căuta să-l îndepărtez.

Se îndreptă spre uşă şi întrebă cu glas oarecum aspru:

— Cine-i acolo?

Un glas nesigur, de om beat, răspunse:

— Eu... eu… sânt Lindgrave! John Beats.

Suedezul se codi o clipă, apoi şopticelorlalţi:

— Fergusson, stinge lumina de deasupra mesei, Beats ne-ar putea folosi la ceva. Umblă toată ziulica să caute de lucru, de găsit, însă, tot nu găseşte. Pare cam mărginit la minte, dar cu atât mai lesne ne va fi să scoatem ceva de la el. Rămâneti liniştiţi la locurile dumneavoastră, domnilor!

Când uşa se deschise, întârziatul muşteriu intră clătinându-se pe picioare, se prinde de braţul lui Lindgrave şi izbucni într-un potop de cuvinte bâlbâite prin care îşi exprima bucuria revederii. Suedezul vru să-l aşeze la o masa dintr-un colţ al cârciumii, dar beţivul nu se lăsă nici în ruptul capului, ci ţinea morţiş sa vină la masa unde stăteau ceilalţi.

— John... John Beats!, se prezentă el, făcând o plecăciune caraghioasă.

Apoi, se lăsă greu pe un scaun şi strigă:

— Lindgrave, sa vină un rând. Cred că domnii nu mă vor refuza. Încântat de cunoştinţă, stimabililor!

Ochii mici, vioi, rătăciră de la unul la altul, şi Farrow avu imediat un sentiment neplăcut. Privirea aceea pătrunzătoare, vie, nu corespundea deloc stării de beţie în care părea să se afle individul, judecând după felul cum se purta. Se prefăcea oare?

Şi căpitanul era mulţumit că domnişoara Help Svenson, logodnica tânărului suedez salvat de dânsul, se retrăsese în odaia ei, cu atât mai mult cu cât Beats dădu drumul unor înjurături, care nu prea se cuveneau să fie auzite de o tânără fată.

— Ce mai e nou, domnule Beats?, întrebă Lindgrave, apropiindu-se cu whiskyul comandat.

Beats mai scuipă o înjurătură, apoi trase din buzunar un obiect mototolit şi-l aruncă pe masă.

— Ei, Lindgrave, cunoşti asta?

Hotelierul păli, luă în mână obiectul şimurmură:

— Seamănă cu şapca pe care o purta Watson.

— Aşa e, şi eu mi-am spus la fel! Am găsit-oazi după-amiază într-un tufiş de pe coasta de răsărit, lângă un golf adânc care înaintează mult în ţărm. Căutam omizi pentru un colecţionar.

— Pare să fi stat mult în aer liber, zise Lindgrave, gânditor. Watson n-a mai dat de trei săptămîni pe aici. Hm!, tocmai pe coasta de răsărit, unde spunea el că văzuse lumina aia ciudată! Îţi mai aduci aminte, Beats?

— Ah, da, ne povestise el o idioţenie de asta într-o seară, râse englezul. Ba ne-a dat şi câte un picior in... mie şi lui Study, pentru că l-am luat în bătaie de joc. Dar e, într-adevăr, un golf strâmt acolo, asta nu se poate tăgădui. Şi şapca tot acolo am găsit-o pe ţărm. Hm! Hm! Care va să zică, Watson s-a cărat de pe lumea asta. Păcat de el, bun băiat a fost! Hai noroc, domnilor, să bem în sănătatea mortului.

Musafirii îi făcură pe plac. Povestea cu şapca găsită, îi mişcase adânc, însă. Dacă era adevărat ce spunea englezul, însemna că Watson căzuse în mare, unde probabil că peştii se şi ospătaseră din trupul lui.

Dar Farrow se cam îndoia de asta. Watson spunea doar că văzuse a doua oară lumini misterioase pe coasta de nord. Şi Beats găsise şapca pe coasta de sud. Nu prea se potrivea una cu alta.

Tresări din gândurile sale, căci avu deodată impresia că ochii lui Beats erau aţintiţi cu încordare asupra lui. Cei doi se priviri o clipă în tăcere, apoi englezul începu să râdă fara motiv şi zise :

— Îmi pari foarte cunoscut, domnule, da, dar foarte cunoscut. Aş pune rămăşag că te-am văzut undeva. Tot ce se poate, lumea e atât de mare cum spun oamenii! Ha, ha! Dumneata nu mă cunoşti, domnule?

— Nu, răspunse Farrow. N-am avut încă plăcerea!

— Aha! Atunci probabil că eu te-am văzut, fără să mă vezi dumneata. Ei, dar asta nu-i un motiv să stricăm prietenia. Hai noroc, domnilor!

— Beats, interveni Lindgrave, ai făcut ceva cercetări în locul unde ai găsit şapca? Ai descoperit vreo urma după care se poate deduce ca Watson a căzut în apa? Îmi vine greu să cred aşa ceva, căci era bun înotător.

— Bătaie de inimă! zise Beats, scurt. Negreşit, bătaie de inimă! O fi băut mult şi atunci a căzut în apă şi acolo ia venit rău.

— Aşadar, n-ai descoperit nici un fel de urmă, Beats?, întrebă încă o dată Lindgrave.

— Nu, dragul meu, nici un fel de urmă, cum bine spui. Era târziu când am găsit şapca şi trebuia să mă grăbesc, căci mă aştepta clientul cu omizile. Şi nici n-aş fi putut descoperi ceva, căci a plouat mult în ultimele zile şi urmele s-au şters.

— Cu toate astea eu tot m-aş duce mâine într-acolo, poate că izbutim să-i scoatem cel puţin cadavrul din apă ca să-l îngropăm creştineşte, zise Lindgrave. Atâta lucru merită să facem pentru el, spuneai doar singur, Beats, că a fost un băiat de treabă. Vrei să mă călăuzeşti într-acolo? Nu-ţi cer să faci treaba pe degeaba, ştiu doar că trebuie să-mi câştig pâinea de la o zi la alta.

— Hm, n-aş avea timp decât mâine după-amiază, zise Beats, şovăind. Mi-am dat întâlnire cu un client..., o afacere mai mare, e rost de câştig bunicel. Dar mîine după-amiază merg cu dragă inimă, aş vrea şi eu să-i găsim oscioarele, sărăcuţul de el!

— Bine, pe mâine după-amiază, deci, zise Lindgrave.

II
TRĂDAREA LUI BEATS

BEATS SE ADRESĂ acum celorlalţi:

— Veniţi şi dumneavoastră, domnilor? L-aţi cunoscut pe Watson? Bun băiat a fost, deşi cam avea năravul de a da cu piciorul ta..., ştiţi dumneavoastră unde, ce să vă mai spun! Păcat de el, zău aşa !

— Noi nu l-am cunoscut, răspunse căpitanul, şi nici timp nu vom avea să luăm parte la cercetări, căci plecăm de abia peste câteva ceasuri.

— Cum vine asta? Cel dintii vapor pleacă de abia mâine după-amiază! făcu Beats uimit. Sau te pomeneşti că aveţi vreun yaht al dumneavoastră? Atunci se schimbă chestia , hm!, nu mi-ar sta nici mie rău să am unul, zău asa!

Dădu paharul pe gât, apoi intrebă:

— Nu sunteţi de părere să mai vină un rând, domnilor?

— Cu plăcere, răspunse Farrow, dar acum e rândul meu.

Căpitanul voia să dea prilej lui Lindgrave săscoată ceva de la Beats, cu privire la ciudata lumina de pe fundul mării. Suedezul îl pricepu îndată, umplu din nou paharele.

— Da, da, zise el apoi cu glas îndurerat, îmi aduc aminte de seara aceea când bietul Watson ne istorisea despre chestia cu lumina de pe fundul apei şi cele două făpturi omeneşti... Numai că era cam băut, cum i se întâmpla lui de obicei.

— N-aş putea spune asta!, făcu Beats, cu un aer de plictiseală. Era treaz când intrase aici şi când ne-am repezit cu piciorul în... stătea drept că un oopac.

— Ei, se poate să fi văzut chestia aia de cu seară, apoi a adormit si când s-a trezit din somn, a dat fuga aici, zise Lindgrave. Nu e exclus să fi visat toată istoria asta. Vezi dumneata, Beats, dacă ar exista într-adevăr aşa ceva, cum s-a făcut că n-au observat alţii înaintea lui? Watson nu era singurul care pescuia în timpul nopţii de-a lungul coastei. Parcă dumneata, Beats, n-ai făcut plimbări pe întuneric pe mare şi pe ţărmul ei! De ce n-ai

văzut dumneata lumina aceea, de ce n-au văzut-o alţii?

— Hi! Hi!, făcu englezul, am dat eu de unul dintr-ăstia... să fie vreo patru săptămâni de atunci. Auzise şi el idioţenia povestită de Watson, Dumnezeu să-l ierte! Şi atunci a vrut să-mi vâre în cap cu tot dinadinsul că şi el văzuse în noaptea trecută lumina aia, dar pe coasta de răsărit. Ştii cine era? Bătrânul Johnson, ăla de trage şi el la măsea. Şi, ca să va spun multe, a doua zi s-a dus să stea de vorbă cu peştii în mare. Cunoşti doar chestia, Lindgrave?

— Ah!, vorbeşti de bătrânul Johnson! Fireşte că o cunosc, a fost chiar o surpriză mare pentru toţi că tocmai marinarul acela bătrân s-a înecat. Dar bine, Beats, de ce nu puseşi nimic că s-a povestit chestia cu lumina misterioasă?

— Ei, de ce!, făcu englezul. Din bunătate, de aia. Cum era să-l fac de râs pe bătrânul Johnson! Şi apoi, în seara când s-a înecat era turtă cum se zice între noi, eroii paharului! Şi, desigur că a căpătat... ei, cum să zic... bătaie de inimă, na!, ca şi Watson, Dumnezeu să-i ierte!

— Nu prea l-am cunoscut aşa pe Johnson, zise hotelierul. Chiar dacă îi plăcea băuturica, prostii nu vorbea niciodată, oricât ar fi fost de cherchelit. Dar se poate să se potrivit în seara aceea la povestirea lui Watson şi n-a făcut decât s-o repete. Cum se face, însă, că el a văzut-o pe coasta de răsărit? Asta înseamnă că lumina face înconjurul insulei.

— Ei vezi, nici nu se poate dovadă mai bună că Johnson a fost beat, zise Beats, repede. Dacă ar fi văzut-o într-adevăr, trebuia să spună pe coasta de sud, şi nu cealaltă. De aceea am şi tăcut, nu vroiam să-l fac de ruşine după moarte, Dumnezeu să-l ierte!

— Hm!, foarte frumos din partea dumitale, Beats! Hai să mai bem un rând!

— Nu... nu... destul , zău, este destul!

Se ridică de pe scaun şi aruncă o monedă de aur pe masă:

— Opreşte cât face, Lindgrave, îmi pare rău că nu mai pot sta.Trebuie să mă întâlnesc cu un client. Rămâne cum am vorbit: mâine după-amiază sunt aici şi pornim împreună să-l căutăm pe bietul Watson sau ceea ce a mai rămas din el, Dumnezeu sa-l ierte!

Luă restul de pe masă, făcu o plecăciune caraghioasă şi strigă:

— La revedere, domnilor! Deci puteţi să plecaţi în curând , poate tot ne mai vedem pe lumea asta.

Mergând pe două cărări ajunse la uşă, o deschise şi se făcu nevăzut în bezna nopţii.

— Simpatic băiat!, făcu Fergusson. Cum Dumnezeu se poate îmbăta cinevaîn halul ăsta? Interesant e faptul că tocmai bătrânul Johnson i-ar fi povestit istoria cu lumina misterioasă!

— Crezi c-a fost într-adevăr beat?, întrebă Farrow. Eu aş pune rămăşag că Beats era treaz, cel puţin atât încât să mă fi putut recunoaşte după vreo fotografie publicată în ziare. N-a plecat el degeaba cu atâta grabă. Ar mai fi băut cu plăcere un păhărel, dar a preferat să plece repede în oraş când şi-a dat seama că e rost să câştige premiul pus de autorităţi pentru prinderea mea. Stat sigur că peste puţin timp vor veni aici poliţişti englezi, ca să ne aresteze.

— Se poate să ai dreptate domnule căpitân, zise hotelierul, mâhnit, Beats e în stare s-o facă şi pe asta. Nu stiu de ce, dar nu mi-a plăcut deloc azi. Şuspectă mi s-a părut şi povestea cu şapca lui Watson şi cealaltă cu bătrânul Johnson. Tare mă tem că individul ăsta nu e străin de chestia cu lumina misterioasă!

— Acum, însă, nu avem vreme de pierdut cu vorba, domnule căpitan, trebuie să faceţi în asa fel ca să plecaţi cât mai repede. Beats va izbuti să aduca poliţia încoace, e de-ajuns să dea un telefon şi într-o jumătate de ceas au şi sosit „sticleţii”. Îmi

pare nespus de rău, domnilor, că trebuie să ne despărţim când de-abia ne-am cunoscut, dar din păcate nu merge altfel. Plecaţi repede la submarin şi daţi-i drumul imediat, altminteri ăştia sânt în stare să închidă portul şi toate canalele.

— Da, domnule căpitan, interveni şi Fergusson, poliţia de pe aici nu se lasă aşteptată. Veniţi, domnilor, vă voi însoţi.

Lindgrave aproape îi împinse pe marinari spre uşă. Era şi timpul, căci din depărtare se auzeau claxoane de motociclete. Hotelul suedezului se afla la marginea oraşului. La cîteva sute de metri mai încolo începea jungla.

— A sosit!, exclamă Fergusson. Repede, domnilor, ascundeţi-vă în desiş! Va trebui să pătrundem în junglă şi să facem un ocol în jurul oraşului. Altă cale nu e!

Farrow îşi dădu seama de gravitatea situaţiei. Singura posibilitate de salvare era fuga. Chiar dacă englezii nu le-ar face nimic lor personal, submarinul ar fi fost, însă, pierdut.

— Păcat, Lindgrave cunoaşte mai bine locurile pe aici!, zise Fergusson. Dar el nu putea să plece, căci prea ar fi bătut la ochi. Englezii ar fi ştiut atunci că aţi fost într-adevăr aici şi aţi luat-o la fugă prin junglă.

— Lasă că nu e pentru prima oară cînd străbatem o pădure în timpul nopţii, zise căpitanul.

Nici nu e nevoie să pătrundem în adîncul ei, putem merge pe margine. Cînd vom observa că urmăritorii se apropie, avem tot timpul să ne facem nevăzuţi.

— Şi asa e bine, încuviinţă suedezul. Din nenorocire avem încă vreo cincizeci de metri pînă să ajungem la junglă şi motocicliştii sunt aproape de tot, după cum auzi desigur şi dumneata. Şi au reflectoare foarte puternice. Dacă Beats... Ah!, am bănuit eu, repede la pământ!

Într-o clipă toţi erau culcaţi pe burtă. De lângă hotelul lui Lindgrave ţâşnise o lumină orbitoare,

care începu să se plimbe deasupra câmpiei. Iarba era însă destul de înaltă aşa că puteau nădăjdui să nu fie descoperiţi. Din nefericire Lindgrave le dăduse costume albe şi un ochi ager trebuie să-i fi descoperit, căci, deodată răsunară în spatele lor strigăte şi comenzi poruncitoare.

— Sus! Repede în junglă!, ordonă Farrow. Dacă trag după noi, să alergăm în zig-zag, înainte, repede!

Se ridicară de la pământ şi cu paşi mari alergară spre junglă. Fergusson îi urmă mai încet şi strigă:

— Domnule căpitan, voi incerca să-i reţin. Vă mulţumesc încă o dată din inimă pentru tot ce-aţi făcut pentru mine. Poate să ne mai vedem vreo odată în viaţă, aici sau în patria mea.

— Bine domnule Fergusson, răspunse Farrow. Poate că vei veni şi dumneata mâine pe coasta de nord, la palmierul acela caracteristic. Nu-i exclus să fim acoto.

— Opriţi! Opriţi!, se auzea în spatele lor.

Cei patru marinari nici nu se sinchiseau, însă, ci alergau tot înainte, cât îi ţineau picioarele.

Împuşcăturile detunară, dar gloanţele zburau deasupra fugarilor. Până la desiş mai erau încă douăzeci de metri, astfel că primejdia nu era prea mare.

— Eu mă opresc, zise Fergusson, ca să stau de vorbă cu poliţiştii. Voi veni la palmier, domnule căpitan.

— Atunci, la revedere, domnule Fergusson. Camarazi, pe spărtura de colo!

În peretele de verdeaţă luminat puternic de reflectoare, se zărea o deschizătură largă de vreo zece metri. Cu sărituri de pisică marinarii pătrunseră în ea. Fură învăluiţi în lumina reflectorului, dar Petre, care îşi trăsese cuţitul de la briu, o luă înainte şi în aceeaşi clipă, exclamă uimit:

— Aici trece o potecă... repede, repede!

Împuşcăturile se auziră din nou, şi de data aceasta, gloanţele pătrunseră direct în deschizătură. Dar fugarii ajunseseră pe potecă. Rămase o clipă locului, căci trebuiau să se obişnuiască mai întâi cu întunericul.

Farrow râse si zise:

— Iar rămân englezii cu buzele umflate când îşi vor da seama că le-am scăpat. Sunt sigur, însă, că ne vor urmări cu îndârjire. Noi nu cunoaştem drumurile pe aici, dar ei or fi cunoscând poteci care o întretaie pe a noastră. Înainte, băieţi, acum voi lua eu comanda! Petre, tu rămâi la urmă!

Căpitanul trecu pe lîngă Uriaş, făcu câţiva paşi..., apoi ridică revolverul, căci în faţa lui se ivi o făptură omenească.

Era un bărbat înalt şi spătos, într-un costum de culoare închisă. El izbucni în râs şi zise într-o englezească fără cusur:

— Vâră revolverul în buzunar, domnule! Dacă aş fi vrut, va achitam de mult, înainte ca sa-mi fi putut bănui măcar prezenţa. V-am auzit vorbind şi am aflat astfel că fugiţi de poliţiştii englezi. E drept, asta nu prea e o recomandaţie bună, dar deoarece aminteaţi şi despre submarinul dumneavoastră, care s-ar afla pe coasta de nord-vest, am devenit curios. Vă voi conduce acolo, dar cu o condiţie: trebuie să mă însoţeşti până la un loc anumit, pe coasta de nord, vreau să observ ceva acolo... Poate că va trebui să-mi fiţi de ajutor si mai departe. Câţi sunteţi?

— Deoarece ai vorbit de un loc anumit de pe coasta de nord, zise Farrow, mi-as îngădui şi eu o întrebare: nu cumva esti dumneata domnul Watson?

— Ah! Asta numai Lindgrave putea să v-o spună!, exclamă omul, surprins, trebuie deci să vă cunoască bine şi să aibă încredere în dumneavoastră. Da, eu sunt Watson!

— Atunci, te iau cu plăcere, răspunse căpitanul. Tocmai aveam şi noi de gînd să cercetăm ce-i pe

acolo. Numele meu cred că l-ai auzit deseori la Singapore. Sunt căpitanul Farrow, şi submarinul meu se află pe coasta de nord-vest.

— Căpitanul Farrow, căpitanul Farrow!, strigă Watson, plin de bucurie. Sunt unul din numeroşii dumneavostră admiratori, desi sunt englez. Da, da, nici nu aveţi idee cât sunt de încântat! Daţi-mi voie să vă strâng mâna, domnule căpitan.

Cei doi bărbaţi îşi strinseră mâinile, apoi Farrow spuse:

— Cred că nu prea avem timp pentru complimente, domnule Watson, căci poliţia e pe urmele noastre. Dacă vrei să ne conduci la submarin...

— Da, da, veniţi repede! le tăie vorba Watson. Într-o jumătate de ceas sântem acolo. Vă voi călăuzi în aşa fel, încât să nu ne întâlnim cu nici o patrulă poliţienească.

Englezul îi conduse încă vreo sută de metri pe potecă, apoi desfăcu frunzişul unui tufiş şi zise:

— Aşa, acum o luăm pe aici. Poteca din spatele tufişului acesta o cunosc numai eu. Mergând pe ea ne îndepărtăm de oraş, dar ne apropiem în acelaşi timp de coasta de nord. Facem un ocol, dar suntem cel puţin în siguranţă.

Watson porni înaintea celorlalţi. Poteca aceasta era ceva mai îngustă decât aceea pe care o părăsiseră, foarte bine întreţinută însă. Strigătele poliţiştilor se pierdeau în depărtare, în schimb se auzeau glasurile fiarelor ce populează pădurile seculare şi care se trezesc la viaţă de-abia atunci când se lasă întunericul.

Marinarii noştri ştiau că în ultimul timp, Singapore avusese mult de suferit de pe urma tigrilor, care deveniseră o adevărată plagă. Fiarele acestea se înmulţiseră în mod îngrijorător în pădurile ce înconjura oraşul, şi afară de asta primeau „întăriri” din peninsula apropiată, Malakka.

Watson părea că nici nu se gândeşte la vreun pericol dinspre partea aceasta, căci continua să povestească lui Farrow despre lumina misterioasă de pe fundul mării. Căpitanul devenea tot mai interesat, deoarece englezul susţinea cu toată tăria că au fost făpturi omeneşti cele văzute de el la cel mult douăzeci de metri adâncime. Nu putea să precizeze însă, dacă oamenii aceştia purtau costume de scafandri. Dacă ar fi fost aşa, lucrul nu i s-ar fi părut ciudat, în orice caz, capetele nu le putuse deosebi, ceea ce făcea să creadă că indivizii purtau un soi de apărătoare, care le îngăduia să poată respira sub apă.

Din vorbă în vorbă ajunseră la coasta de nord, înainte ca Watson să apuce pe drumul dinspre vest, arătă cu mâna spre răsărit şi zise:

— Locul cu pricina se află cam la doi kilometri de aici. Acum nădăjduiesc - ba sunt chiar sigur - că dumneavoastră veţi lămuri taina, domnule căpitan. Ştie toată lumea că la prora submarinului dumneavoastră se află ferestre şi reflectoare care vă îngăduie să vedeţi tot ce se petrece sub apă. Astfel că veţi putea observa şi ceea ce ascunde marea în locul acela misterios.

— Afară, de asta avem şi scafandri încercaţi, cu costume moderne la bord, zise căpitanul. Fiul meu Petre Uriaşul sunt foarte dibaci. Aşadar, dacă e cineva care ar putea lamuri misterul de pe fundul mării, aceia suntem noi. Oho!, făcu el brusc, fiara pare să fie pe aproape. Să sperăm că vom izbuti să trecem cu bine, fără să ne luăm la luptă cu ea. Ar fi nu numai primejdios, dar şi foarte neplăcut, căci englezii ar putea fi atraşi de împuşcăturile noastre.

În apropiere se auzise răgetul unui tigru, un adevărat tunet, care ar fi făcut să bată mai tare chiar inima unui vânător încercat. Fugarii aveau cu ei numai revolverele de calibru mare, care ar fi fost de ajuns chiar şi pentru un tigru, dar ale căror gloanţe nu puteau produce „efectul paralizant” al puştilor.

— Stau de câteva săptămini în pădure, şopti Watson, dar n-am avut tacă de-a face cu „domnii” aceştia. Tocmai acum au venit, când se simte mai puţin nevoie de ei! Hm!, mai avem doar zece minute până la colţul de nord-vest! Domnule căpitan, eşti de părere să alergăm repede într-acolo, sau vrei să aşteptăm fiara aici? Am la mine o lampă de buzunar, o aşa-numită lampă reflector care aruncă lumina până la o sută, de metri.

— Asta-i foarte bine, domnule Watson, dar e probabil că fiara va iesi din desiş şi nu ne va face plăcerea să se folosească de potecă la o depărtare atât de mare, ca s-o putem împuşca în linişte. Ia ascultă! Răgetul tigrului se auzi din nou, de astă-dată şi mai fioros. Venea din stingă potecii, foarte aproape de fugari.

Aceştia rămaseră locului, în aşteptare, ţinând în mâna dreaptă revolverul, în stângă lanternele stinse deocamdată. Acum se va vedea dacă aveau de-a face cu un tigru obişnuit, care, mirosind oameni, se va retrage mormăind, sau cu unul din temuţii „man-eater” - un tigru bătrân, care avusese prilejul să înveţe cât de uşor e să atace un om.

Fiarele acestea sunt de o viclenie şi îndrăzneală de necrezut. Ele îşi scot prada din jurul unui foc de lagăr, din colibă sau din mijlocul unei caravane. India cunoaşte multe drame de soiul acesta.

Dacă era un astfel de „man-eater - un Ucigaş de oameni”, atund curajoşii marinari se aflau în mare primejdie.

III
SALVAT!

SE SCURSERĂ CÎTEVA clipe de groază. Nimic nu se mişca în jur, glasurile păsărilor şi ale sopirlelor amuţiseră, simţind instinctiv prezenta temutului tiran. Numai insectele îşi continuau netulburate concertul lor.

Deodată, Farrow şopti:

— Faceţi lumină!

Întunericul fu sfişiat de focurile celor cinci lanterne care străpungeau frunzişul des al junglei. Cea mai puternică lumină era aceea a englezului, care părea, într-adevăr, un mic reflector.

El fu şi cel dintâi care descoperi primejdia, ce se apropiase mai mult decât bănuiseră fugarii. Dintr-un tufiş luceau ochii verzi ai tigrului, la câţiva paşi doar de îndrăzneţii fugari.

— Aici, lângă mine!, şopti Watson, ridicând revolverul.

— Foc!, comandă Farrow.

Cinci împuşcături detunară în acelaşi timp. La altă comandă a căpitanului, traseră a doua salvă, apoi, oamenii săriră în lături.

De-abia când fură la câţiva metri de tufişul în care se afla tigrul, acesta îşi făcu loc printre crengi, mâriind înfiorător, dar puterile păreau să-l fi părăsit şi zadarnic încerca să-şi încordeze trupul pentru a se năpusti asupra vrăjmaşilor.

În spasmele morţii se zvârcoli câteva clipe, scormoni pământul cu ghiarele-i ascuţite, apoi rămase nemişcat.

Doctorul Bertram şi Petre, care săriră spre stânga se avântară repede peste trupul fiarei doborâte şi alergară după tovarăşii lor, care o luaseră înainte pe potecă. Cele două salve trebuie să fi fost auzite. Şi poliţiştii nu vor întîrzia să-şi facă apariţia.

Alergau tot mai repede, căci fiecare clipă era preţioasă. După opt minute erau la capătul potecii.

— Minunat!, exclamă Farrow. Am ajuns tocmai unde trebuia; colo, spre nord-vest, se află submarinul.

Începu să dea semnale luminoase cu lampa de buzunar şi putea presupune acum că submarinul va ieşi în curînd la suprafaţă.

— Domnule Watson, cred că în cel mult patru minute vom fi luaţi la bord, zise Farrow, încetişor. Bănuiesc că nu e nici un pericol, nu e aşa?

— Patru minute?, făcu englezul îngîndurat. Hm!, să sperăm! Poliţiştii par să fie aproape de tot.

— Adevărat! încuviinţă şi căpitanul. Le aud glasurile. Ai auzul foarte bun, domnule Watson. Presupun ca sunt de-abia acolo unde am omorât tigrul şi în patru minute nu pot face atâta drum..

— Aşa e, zise Watson, calm. Vorba e numai daca oamenii dumneavoastră vor putea fi în patru minute aici. Submarinul nu se poate apropia mai mult de optzeci de metri, cunosc eu bine de tot coasta pe aici. Aşa că trebuie să punem la socoteală şi drumul până la vas. Să sperăm că o scoatem la capăt, înainte ca ei să ne prindă în lumina reflectoarelor.

— Hm!, ar fi cam neplăcut!, murmură căpitanul. De i-am putea retine într-un fel sau altul! Ah!, aud elicea submarinului, uite-l că a ieşit la suprafaţă! Tovarăşii montează barca de aluminiu...

Se auzea lămurit vâjâitul elicei precum şi zgomotul uşor făcut de metalul bărcii, pe punte. Dar şi glasurile poliţiştilor se apropiau.

Dinspre mare se auzeau acum lopetile lovind apa, după cum spusese Watson, la vreo optzeci de metri depărtare. Glasurile şi paşii poliţiştilor păreau acum îngrijorător de aproape.

— Nu avem încotro, zise Watson, trebuie să le ies în întâmpinare. Cu mine n-au nimic, voi încerca însă să-i reţin până veţi fi dumneavoastră în Siguranţă. Ne vom întâlni pe coasta de nord, adică la vreo doi kilometri şi jumătate de aici. Mi-am ascuns bine barca, căci mă tot urmăreşte nu ştiu cine, de când am descoperit lumina de pe malul mării, acum vreo trei săptămîni. Voi cauta să vin acolo la noapte. Ne vom întâlni la vreo două sute de metri de coastă. Se poate întâmpla, însă, ca poliţia să mă reţină mai mult timp, aşa că, începând de mâine, ne putem întâlni în fiecare noapte la ora douăsprezece la locul amintit. La revedere, domnule căpitan.

Înainte ca Farrow să fi putut răspunde ceva, englezul şi dispăruse în bezna junglei. Barca era acum la vreo patruzeci de metri, judecând după zgomotul ce-l făceau vâslele lovind apa. Căpitanul făcu lumină, pentru a indica tovarăşilor săi locul exact unde trebuiau să acosteze.

Dar poliţiştii ajunseseră şi ei cam la aceeaşi distanţă. Farrow auzi acum strigătele puternice, şi deodată:

— Sus mâinile!

Watson le ieşise în întâmpinare, deci. Un amestec de glasuri ajunseră până la el. Probabil Watson se pricepea să-i reţină într-adevăr pe poliţişti, povestindu-le cine ştie ce. Farrow, însă, repetă semnalul de alarmă bărcii care se apropia. Marinarii trebuiaii să facă o sforţare, altminteri încercările lui Watson rămâneau zadarnice. În acest timp, barca ajunsese la ţărm, condusă de doi marinari. Aveau patru lopeţi de rezervă, aşa că acum erau şase vâslaşi, printre care Petre şi Kard.

Ca o săgeată porni barca uşoară spintecînd valurile mării. La intervale scurte scânteia de pe turnul submarinului raza a unei lămpi de buzunar.

— Domnule căpitan, dumneata eşti?, se auzi glasul înăbuşit al lui Rindow, când barca se apropiase la douăzeci de metri.

— Da, dragă Rindow. Îţi mulţumesc, răspunse Farrow. Sunt făcute toate pregătirile pentru a lua barca în primire? Trebuie să ne îndepărtăm imediat!

— Totul e pregătit, domnule căpitan, răspunse primul ofiţer.

După câteva clipe ajunseră pe submarin. Urcăra pe punte, barca fu trasă sus, electromotoarele intrară în funcţiune şi „Dox”-ul o luă spre larg.

Era şi timpul, căci nu trecu mult şi reflectoarele poliţiştilor brăzdară coasta, ceea ce înseamnă că Watson nu reuşise să-i înduplece să renunţe la urmărire.

Lumina lămpilor-reflector bătea la o sută de metri, iar submarinul era la vreo sutăzece metri de coastă şi se îndepărta cu fiecare clipă.

— Am scăpat într-adevăr ca prin urechile acului!, zise Farrow către primul ofiţer. Dacă ne-ar fi prins în raza reflectoarelor, englezii ar fi deschis focul asupra noastră şi n-am fi scăpat fără pierderi.

Căpitanul lăsă vasul să meargă în voie, până ce barca fu complet demontată şi adusă în interior. Echipajul intră sub punte, apoi vasul făcu un viraj, întorcându-se cu prora spre larg, îndreptându-se spre est, ţinîndu-se la vreo trei sute de metri de coastă.

În vremea asta, căpitanul povesti lui Rindow chestia cu lumina misterioasă de pe fundul marii. Primul ofiţer era entuziasmat şi împărtăşi capitanului credinţa că şi ceilalţi camarazi vor fi dispusi sa pornească în noua aventură, fără să ţină seama de primejdiile ce vor avea de întâmpinat.

Deodată îşi întrerupseră convorbirea. Un zgomot suspect le ajunge la urechi, huruitul unei masini de vapor se auzea în spatele lor, şi părea să se apropie tot mai mult. Nu putea să fie decât un vas care umbla după afaceri suspecte, altfel n-ar fi mers atât de repede de-a lungul coastei, la o oră atât de matinală, era o barcă a poliţiei.

Căpitanul sprintul ofiţer coborâră repede scăriţa din turn şi oblonul fu închis. Farrow porunci să se oprească maşina şi să se pompeze apă în tancurile de balast.

Trebuia să încerce dacă se poate lăsa la fund, în locurile acelea pline de primejdii, şi pe care el nu le cunoştea deloc.

Probabil că Politia anunţase şi căpităniа portului, când Beats adusese vestea că-l văzuse pe căpitanul Farrow cu tovarăşii săi la Lindgraves Home. Era de aşteptat, deci, ca să se fi trimis vase de război în căutarea submarinului.

„Dox”-ul începu să se afunde lin şi când turnul fu sub apă, căpitanul înălţă periscopul. Dar, în

aceeaşi clipă, strigă speriat:

— Rindow, îndărătul nostru văd focuri de poziţie. Trebuie sa fie un distrugător engez. Babord imediat!

Minunatul vas ţâşni în apă ca o rachetă. După câteva clipe auziră toţi prin pereţii de oţel huruitul unei elice puternice în apropierea lor.

Rindow pălise si zise cu glas înăbuşit:

— Era într-adevăr aproape de tot, domnule căpitan. Nu lipsea mult să ne găsim mormântul aici. Ce s-ar mai fi bucurat englezii când ar fi văzut mâine o pată de ulei la suprafaţa apei, ca semn al mormântului nostru!

— Nu cred!, răspunse Farrow.

Privi cu atenţie barometrul (măsurătorul de adîncime), dădu apoi comanda de oprirea motoarelor, aruncă o privire prin periscop şi urmă:

— Acum cred că sântem în siguranţă. Distrugătorul se află mult înaintea noastră, iar noi sântem destul de adânc ca să ne mai temem de ceva.

— Mare noroc avem că marea e atât de adâncă aici, zise Rindow, răsuflând uşurat. Rămânem până dimineaţă, nu?

— Da, nu trebuie să ne mai expunem unui pericol, ca acela de care tocmai am scăpat. Vom rândui observatori la periscop, aleşi dintre cei mai buni. Se vor schimba din jumătate în jumătate de ceas, căci bieţii oameni au nevoie de odihnă.

— Domnule căpitan, voi lua eu primul schimb, zise Rindow. Tot nu pot dormi, căci prea am stat agitat de cele ce mi-ai povestit. Voi alege pe urmă oamenii care sa facă cu rândul.

— Bine, dragul meu, daci eşti dumneata la periscop, mă pot odihni fără grijă. Prea mult nu va ţine vînătoarea englezilor împotriva noastră. Noapte buna, deci, dragă Rindow sau mai bine zis buna dimineaţa, căci mai stat trei ceasuri până la ziuă..

Căpitanul era într-adevăr foarte obosit. Trecuse doar prin atâtea în ultimele ceasuri! Dar îi fu dat să nu se poată odihni.

Să fi dormit cam vreun ceas şi jumătate, când Petre dădu buzna în cabina lui şi-l trezi brusc. Farrow auzi imediat huruitul electromotoarelor şi simţi că vasul se apleca ba la stângă, ba la dreapta şi cu groază mai auzi explozii de grenade care făceau să se cutremure trupul de otel al „Dox”-ului.

Sări repede din hamac şi în vreme ce se îmbrăca, Petre îi raportă:

— Domnul Rindow voia să rămână la periscop până la ziuă. Nici eu nu puteam să dorm şi vroiam să-l schimb, când ne-am pomenit cu trei distrugătoare care ne-au încercuit. Cu bombele vor să ne silească să ne ridicăm la suprafaţă. Dar, domnul Rindow, încearcă să le scape. Dacă până se face ziuă - adică într-un ceas şi jumătate - nu ieşim din încurcătură, vom fi nevoiţi să scoatem vasul la suprafaţă, domnule căpitan, altfel ne văd ei şi în apă.

— Vom face tot posibilul sa scăpăm cu faţa curată, răspunse căpitanul fără să se tulbure.

În vreme ce alerga spre cabina de comandă, trei detunături puternice zguduiră vasul din încheieturi. Farrow strânse din dinţi, căci exploziile se produseră în imediata apropiere a submarinului; dacă atingeau cumva elicea, „Dox”-ul era pierdut. Singura salvare ar fi fost să se ridice repede la suprafaţă, înainte ca alte bombe să distrungă pereţii de oţel.

Spre marea lui bucurie observă îndată că vasul face un ocol scurt. Exact deasupra lui se auzi zgomotul unei elice puternice, apoi Rindow făcu din nou un viraj spre partea cealaltă.

Primul ofiţer respiră uşurat când Farrow îl împinse la o parte şi privi el însuşi prin periscop. Priveliştea care se înfăţişă căpitanului nu prea avea de ce să-i sporească curajul. Trei distrugătoare îl

încercuiseră, ţinînd marea cu puternicele lor reflectoare. Dacă unul din ele ar descoperi periscopul, ar avea cel mai bun punct de orientare şi bombele n-ar întîrzia să cadă de jur-împrejurul submarinului.

Tocmai când căpitanul privea cu încordare, unul din distrugătoare porni spre el. Farrow dădu atunci dovadă că nu-si pierduse vechile însuşiri de bun comandant de vas. O comandă energică de-a lui şi în felul acesta se îndreptă direct spre distrugător. Cu toată lumina orbitoare a reflectoarelor, putu să observe marinarii care stăteau aplecaţi pe parapetul vasului, cu bombele în mână.

Manevra lui, pe care comandantul distrugătorului nu şi-o putea explica, îi făcu pe englezi să-si piardă capul. Dar Farrow se îndrepta tot mai repede spre vasul duşman, ca si cum ar fi vrut să ciocnească colosul cu... periscopul.

Acum ajunseră unul lângă altul. Cu iuţeala fulgerului, căpitanul trase înăuntru periscopul, imprimă vasului o mişcare de rotaţie şi în acelaşi timp lăsă electromotoarele să funcţioneze cu toată forţa. Deasupra submarinului „măcina" acum elicea distrugătorului. La dreapta şi la stângă explodau bombele, care făceau vasul să se cutremure, fără ai pricinui însă vreo pagubă. Englezii nu-şi puteau închipui că Farrow era tocmai dedesubtul lor, de aceea aruncau bombele în direcţii cu totul opuse.

Căpitanul încetini puţin viteza, apoi, auzind zgomotul elicei distrugătorului îndepărtându-se, împinse din nou periscopul afară din apă. Îşi atinse ţinta. Se afla îndărătul vasului englez şi rămase liniştit pe loc.

Ordonă apoi să se pompeze afară apa din tancurile de balast şi odată cu înălţarea submarinului trase înăuntru si periscopul, în aşa fel că numai o parte mică din acesta iesea la suprafaţă. Când turnul se afla numai la un metru de oglinda apei, căpitanul răsuflă uşurat. Acum se simţea în

siguranţă, nu mai avea să se teamă de vreo împotmolire.

Distrugătorul cunoştea, desigur, foarte bine adâncimea mării de pe aia, altfel n-ar fi cutezat să gonească aşa cum gonise.

Farrow, însă, nu se afle cu mult mai adânc decât carena lui, ceea ce-i îngăduia să alerge cu aceeaşi viteză, în spatele lui.

Englezii se neliniştiră. Conurile de lumină ale numeroaselor reflectoare măturau suprafaţa apei în toate direcţiile, dar periscopul dispăruse. Nu le dădea în gând trucul de care se folosise căpitanul.

Acesta explică acum lui Rindow manevra pe care-o făcuse. Un “Ura" puternic ieşi din piepturile marinarilor, care, treziţi din somn, se adunaseră în cabina de comandă, în jurul căpitanului lor.

Farrow, care urmărea cu multă atenţie mişcările vaselor duşmane, observă că unul din ele, care se afla tocmai paralel cu coasta, făcu o întorcere brutala. Partea dinainte a vasului se ridică in sus, apoi se aplecă îngrijorător la dreapta şi la stângă, pentru ca în cele din urmă să se lase pe babord.

Căpitanul îşi dădu seama imediat ce se întîmplase. Distrugătorul se izbise în plină viteză de o stîncă marină, care ieşea la suprafaţa apei. Duşmanul acesta ieşise din luptă, ba se afla chiar într-o situaţie atât de primejdioasă, încât celelalte două vase trebuiau sa-i vină imediat în ajutor, altfel echipajul era pierdut. Chiar dacă coasta era la numai două sute de metri, nu era nici gând să înoate până la ea, caci în jurul portului Singapore roiau rechinii.

Strigătele de „Ura” izbucniră iar din piepturile marinarilor, când Farrow le vesti ce se înttmplase. Era salvarea lor. Într-adevăr, cele două distrugătoare se îndreptară în grabă spre vasul aflat în primejdie. Farrow, însă, porni liniştit înainte. Cînd ajunse la oarecare depărtare se oprişi văzu, mică şi nelămurită, pata luminoasă de pe coastă.

Acolo, cele două distrugătoare salvau echipajul camaradului lor.

Se scurse un ceas, apoi se făcu ziuă. Căpitanul, care privea mereu prin periscop, vedea lămurit de tot priveliştea de pe coastă. Deodată scoase o exclamaţie de mirare şi zise:

— Camarazi, de-abia acum pricep eu de ce am fost urmăriţi cu atîta înverşunare. Distrugătorul avariat este francez. Era probabil în vizită la Singapore şi asta i-a îndemnat pe englezi să procedeze cu toată străsnicia împotrivanoastră. Ah!, uite că se apleacă rău din partea dindărăt..., nu mai e nici o nădejde de salvare. Ei, să-l lăsăm în plata Domnului şi să ne căutam mai bine o ascunzătoare sigură, unde să ne putem odihni ca lumea în timpul zilei. Acum nu ne va mai bănui nimeni pe aproape.

Submarinul porni încetişor spre răsărit. Din cauza urmăririi necontenite, trecuseră de mult de punctul unde trebuiau să se întâlnească cu Watson la miezul nopţii. Dar asta nu avea nici o însemnătate, principalul era pentru căpitan că şi distrugătorul englez se afla la vreo doi kilometri de punctul , acesta.

După un ceas de drum, Farrow găsi un golf destul de larg, care se adâncea în interior. Mărginile lui erau împrăştiate, ceea ce însemna pentru ei o ascunzătoare nevisată. Peste o jumătate de oră „Dox”-ul se opri în spatele unui istm al golfului. Acest istm era format dintr-o stâncă de corali, ai cărei pereţi se afundau vertical în mare. Farrow cuteză să se înalţe atât de mult lângă peretele stâncos, până ce o parte din turn ieşi la suprafaţă.

În imediata apropiere era o fâşie de plajă, mărginită de un desiş de nepătruns. Un rîuleţ se unea aici cu marea, ceea ce le îngăduia să-şi umple rezervoarele cu apă proaspătă.

Se orânduiră în grabă posturile şi după ce rezervoarele fură umplute cu apă, echipajul căpătă

„permisie”. Oamenii făcură baie, culeseră fructe, unii din ei se culcară. Şi la câţiva kilometri se afla duşmanul.

IV
MINUNEA DIN MARE

UN CEAS ÎNAINTE de a se lăsa întunericul, submarinul se afundă din nou şi cu periscopul ridicat porni repede spre vest. Farrow voia să treacă pe lumină prin locul unde distrugătorul englez naufragiase, dar afară de asta voia să vadă palmierul care-i fusese indicat ca loc de întâlnire. De fapt, numai Lindgrave vorbise de el, Watson nici nu amintise.

La o jumătate de kilometru departe de coastă, Farrow porni cu viteză sporită spre vest. După trei sferturi de ceas, el văzu că distrugătorul englez se scufundase. Nici un vas nu se mai afla la locul nenorocirii. Asta era bine, căci apropierea unor vase engleze n-ar fi fost de loc de dorit şi poate că tot asta ar fi îndemnat pe făpturile misterioase de pe malul mării să nu se arate.

Farrow încetini viteza. După toate probabilităţile trebuia să se afle la locul cu pricină. Descoperi chiar un golf îngust, care înainta spre ţărm, aşadar, totul se potrivea. Numai palmierul lipsea.

Cu toate astea, Farrow opri vasul la două sute de metri de ţărm, după cum convenise cu Watson. Plaja avea aici o lăţime de numai zece metri, apoi începea jungla. Nimic nu mişcă prin ea, totuşi se putea ca în frunzişul ei sa stea la pândă ochi iscoditori.

De aceea Farrow ramase sub apă şi ridicase periscopul numai atât cât să poat observa ce se petrece la suprafaţa ei. Apoi întunericul se lăsă brusc şi acum nu mai avea să se teamă că va fi descoperit.

Ridică vasul la suprafaţă. Din prevedere scoase numai turnul, caci nu era exclus să se abată pe

acolo un vas englez, care să supravegheze locul.

Dar ceasurile treceau unul după altul şi santinelele nu vesteau nimic deosebit. Marea era complet liniştită, legănând uşor submarinul. Timpul era si el prielnic, căci luna era acoperită de nori deşi. Astfel, că şi Watson putea porni neobservat de la tărm si cu atât mai lămurit se vor putea vedea, lumina misterioasă şi făpturile de pe fundul mării.

Se făcuse miezul nopţii. Farrow urcă în turn, urmat de George, Petre, Rindow şi doctorul Bertram. Acoperi lampa de buzunar cu mâna în aşa fel încît numai o rază îngustă pătrundea printre degete. Dar nu dădu înca. nici un semnal, căci se putea să fie spioni prin apropiere.

Dacă într-adevăr se petreceau lucruri misterioase pe aici, atunci desigur că indivizii cu pricina îşi luaseră măsurile de siguranţă. În cazul acesta se impunea şi din partea lui cea mai mare prevedere.

Un vuiet molcom adia dinspre uscat. El aducea pe aripile sale, miresmele ameţitoare ale nenumăratelor plante tropicale, care sunt atât de frumoase, dar şi atât de primejdioase. Din când în când se auzea si răgnetul unei fiare, întretăiat de concertul bizar al păsărilor şi celorlalte animale mai mici, care populează jungla.

Un strigăt slab, de-abia auzit, răsună deasupra apei. În primul moment Farrow nu putu să deosebească dacă era de animal sau de om. Dar după ce-l auzi din nou, bănui îndată că este Watson. Acum nu mai trebuia să se folosească de lampa de buzunar: Englezul îl prevenise prin strigătul acesta să nu se folosească de ea. Ar fi putut şi el să dea semnale de pe ţărm cu lampa, însă, probabil, că avusese motive puternice să n-o facă, ci socotise mai nimerit să pornească cu barca în larg şi să scoată ţipătul acela uşor pe care numai o ureche de marinar îl putea auzi.

Farrow răspunse, silindu-se să imite strigătul. Desi avea aproape siguranţa că este Watson, voia să preântâmpine orice surpriză neplăcută, de aceea ordonă tovarăşilor săi să ţină pregătite revolverele şi lămpile de buzunar.

Din nou se auzi strigătul, care lăsa un ecou ciudat deasupra apei. Farrow răspunse iarăşi şi acum auzi zgomot de vâsle, apoi un glas şoptit:

— Domnule căpitan, d-ta eşti? Aici Watson.

Urma unei bărci apăru în apropierea turnului submarinului. Un singur om era în ea şi căpitanul zise liniştit:

— Da, domnule Watson, noi suntem.

— Minunat!, exclamă englezul. Nu vreţi să coborâţi în barca mea? Dacă stafiile acelea vor apare şi azi, atunci nu mai e timp de pierdut. Dar trebuie să ne îndepărtam cu vreo sută de metri de coastă şi cu submarinul nu veţi putea face asta, căci s-ar puţea ca misterioşii indivizi de pe fundul mării să observe trupul de oţel al vasului.

— Bine, domnule Watson, zise căpitanul, strângând mâna englezului. E loc pentru patru oameni în barca dumitale? Aceiaşi care au fost ieri cu d-ta.

— Este, cum să nu fie!, răspunse englezul, cu însufleţire. Îmi convine şi mie mai bine să fim cât mai mulţi oameni care să observe priveliştea aceea ciudată. Până acum m-au luat toţi în râs. Veniţi repede, domnilor!

Cei patru marinari coborâră îndată în barca englezului, care se puse imediat în mişcare, luând-o de-a lungul coastei. Petre găsi o lopată şi ajută lui Watson la vâslit.

— Cum ai scăpat ieri din mâinile poliţiştilor?, întrebă căpitanul.

— Prea uşor n-a fost, răspunse englezul râzând. Le-am îndrugat şi eu acolo că umblam după omizi pe coasta de nord-vest, când am auzit cele două salve şi am dat fuga sâ văd ce se întâmplase. Şi asa a şi rămas, deşi guvernatorul în persoană mi-a luat

interogatoriu amănunţit. Înaltului slujbaş îi ajunsese şi lui la ureche că eu aş fi văzut lumina de pe fundul mării şi făpturile misterioase. În sfârşit, am scos-o la capăt cum m-am priceput, spunând că probabil am visat. Bietul Harriet. guvernatorul, e necăjit rău de când fiică-sa Ellen a fost băgata în casa de nebuni, de unde a izbutit să dispară fără urmă. Sunt vreo şase saptămâni de atunci. Se mângâia omul cu gândul că eu aş putea da de vreo urmă în plimbările mele prin jurul insulei şi m-a rugat chiar să fac cercetări, făgăduindu-mi o răsplată bună.

— Asta e o soartă grozavă pentru un tată, spuse Farrow, cu compătimire. Mă mir numai cum i-a fost cu putinţă unei fete să scape din ospiciu! Nici cei mai puternici şi vicleni bărbaţi n-ar scoate-o la capăt!

— E într-adevăr o minune, încuviinţă Watson, cu atât mai mult cu cât ospiciul doctorului Jellot, unde a fost internată, e păzit cu străşnicie. E aşezat în afară oraşului, spre interiorul insulei, aproape de marginea junglei. Ellen Harriet nu putea să dispară decât în junglă, unde a căzut probabil pradă vreunui tigru, căci nu s-a găsit nici o urmă de a ei.

— Jellot, Jellot?, murmură Farrow. Numele acesta îmi pare cunoscut, trebuie să-l fi auzit sau citit undeva. Nu-mi amintesc însă bine.

— Cu siguranţă c-aţi auzit de el, zise Watson. Nu e cunoscut numai în Singapore ca medic alienist, ci s-a făcut celebru în întreaga lume prin descoperirile sale.

— Aşa e, acum îmi reamintesc bine, zise Farrow. Dar pentru moment nu-mi vine în minte ce anume descoperiri a dat la iveală.

— Nici eu nu prea ştiu bine, răspunse Watson. Dar să închidem discuţia, căci sântem aproape de locul cu pricina. Lumina apare spre coastă şi făpturile misterioase vin din golful îngust, care se vede, în faţa noastră. Fireşte, nu pot spune punctul unde apare lumina, s-ar putea să fi trecut de el.

Cei din barcă se aplecară peste margine şi priviră cu încordare în apa întunecară. Se scurseră câteva minute în linişte, dar deodată tresăriră cu toţii, deşi fuseseră pregătiţi de Watson.

Exact dedesubtul lor fulgeră o lumină, un adevărat reflector. Raza ei avea o lărgime de un metru şi se apleca în jos, spre fundul mării, pentru a se opri acolo, la vreo douăzeci de metri de suprafaţă.

Făcea impresia că prin fereastra unei case iese o rază de lumină care se aşterne pe zăpadă, cel puţin aşa ar fi apărut unui observator aflat pe un acoperiş. Se mai scurseră câteva minute apoi se iviră făpturi în fâşia luminoasă. Veneau dinspre coastă; întâi se văzură picioare, apoi partea inferioară a trupului şi în cele din urmă restul.

Da, erau oameni, cum susţinuse Watson de la început, dar n-aveau sticle de oţel pe spate, cum ar fi trebui să aibă scafandri. Totuşi capetele le erau oarecum deformate, la fel ca îmbrăcămintea. Deodată ieşiră din raza de lumină şi dispărură.

După cinci minute apărură din nou, păşind încetişor spre ţărm şi atunci lumina se stinse brasc.

— Ei, domnule căpitan, ce zici de asta?, întrebă Watson, cu glas tremurător. Pentru a treia oară am văzut azi ce-ai văzut şi dumneata acum şi mă impresionează ca şi prima dată.

— Adevărat, zise căpitanul, şi pe mine m-a cam tulburat. Ce-o mai fi şi lumina asta? Trebuie să-i dăm de rost. Este exclus, după părerea mea, ca lumina aceea să vină dintr-o stâncă de corali. Nu cumva ai cercetat vreodată locul în timpul zilei?

— Nu, domnule căpitan, trebuie să mărturisesc, că n-am făcut încă asta, din prevedere. Până acum am căutat să văd dacă nu există iscoade pe aici. Presupun că în timpul zilei sunt postate santinele în desiş, care observă cu atenţie punctul acesta. Chiar dacă mă cunosc toţi că mă îndeletnicesc cu pescuitul peştilor rari, deci, n-ar fi de mirare că mă arăt pe aici, sunt totuşi încredinţat că m-ar fi făcut

să dispar fără urmă, după cum era să-mi se întîmple pe coasta de sud.

— Ah!, acolo unde a găsit Beats şapca dumitale!, exclamă Farrow.

— Hm!, încă o dovadă că Beats ăla nu e străin de chestie, zise Watson cu un zâmbet ciudat. Da, era un golf îngust de pe coasta de sud, domnule căpitan, acolo de unde am văzut prima oară făpturile misterioase. Nici nu aveam de gând să spionez. Eu căutam numai un drum care să ducă de la ţarm spre adâncul golfului. Când m-am aplecat pe marginea ţărmului şi am privit în apă, m-am pomenit deodată cu o lovitură la ceafă şi am căzut ameţit în mare. Din fericire asta e felul meu cam îndărătnic şi sângele rece nu mă părăseşte niciodată. Mi-am dat seama că viaţa îmi este în joc şi m-am lăsat târât de curent, pentru a ieşi la suprafaţă aproape de ţărm, unde m-am ascuns într-un tufiş până s-a făcut întuneric. Din clipa aceea - la câteva zile după ce am descoperit lumina misterioasă pe coasta de nord şi i-am povestit lui Lindgrave despre ea - mă ţineam în timpul zilei într-o ascunzătoare sigură, în schinb noaptea porneam în cercetare cu atât mai îndârjit.

— Drace!, asta înseamnă că misterul de pe aici e legat de mari primejdii!, zise Farrow. Beats spunea, însă, ca s-a găsit şapca dumitale pe când căuta omizi pe coasta de sud. Ei, după cum văd eu, trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Ce zici, să încercăm acum să lămurim taina, sau mai bine să venim întâi ziua şi să privim în jos, poate vedem ceva?

— Domnule căpitan, eu sunt omul căruia nu-i place să amâne pe mâine, ceea poate face azi, zise Watson. M-am bucurat din inimă când am aflat că un distragător englez s-a scufundat, în vreme ce se afla la urmărirea dumneavoastră. Vă puteţi închipui că acum vor porni cu şi mai multă îndîrjite să vă găsească. Afară de asta, miine vor începe lucrările de scoatere la suprafaţă a vasului,

aşa că nici vorbă nu va putea fi să mai facem aşa ceva.

— Ai dreptate, domnule Watson. Trebuie deci, să ne punem pe lucru imediat. Dar, în cazul acesta, e nevoie să aducem submarinul. Îi voi da primului ofiţer un semnal luminos, fireşte complet mascat, ca să nu bată la ochi.

— Astfel de semnale sunt primejdioise, mai ales pe o noapte întunecoasă, zise Watson Dar văd şi eu că nu există alt mijloc. Suntem prea departe ca să strigăm şi apoi, asta ar fi şi mai pericuos.

Farrow dădu semnalul convenit şi după câteva minute se auzi huruitul electromotoarelor, apoi murmurul apei care se lovea de turnul submarinului.

Nu trecu mult şi acesta se afla lângă barcă.

— Rindow să ne înălţăm încetisor, trebuie să trimitem scafandrii pe fundul apei, zise Farrow, coborând în turn. Spune-i lui Kard să se pregătească. Petre, sunt încredinţat că întreprinderea asta e foarte primejdioasă; vrei să iei parte sau să anunţăm mai bine Guvernul englez, să pornească cercetările?

— Mai e vorbă, domnulecăpitan!, zise Petre cu ton de imputare. Cum v-a trecut prin minte că aş da în lături?

— Ei, ei, nu te supăra, Petre, am întrebat în glumă!, zise Farrow râzând. Totuşi, era datoria mea, şi voi face acelaşi lucru cu Kard.

— Are să se supere, domnule căpitan, zise Petre care începuse să coboare să-şi ia costumul.

— Pe mine ştiu că nu trebuie să mă mai întrebi, tată!, strigă George. Eu mă duc în orice caz.

Înainte ca Farrow să-i poată răspunde, tânărul începu să coboare scăriţa, cu miscari de pisică.

Când George se înapoie pe punte cu costumul său de scafandru, căpitanul zise:

— Dragă băiete, să fi cu băgare de seamă si să te ţii pe lângă Petre si Kard. Rechinii roiesc pe aici şi e greu să te aperi de ei.

— Da , tată, îţi făgăduiesc că voi fi cu băgare de seamă, răspunse tânărul.

Costumele cu care se îmbrăcară ta grabă George, Petre şi Kard, erau prevăzute cu sticle cu aer comprimatoare făceau de prisos o pompă pe bordul submarinului. Cu toate acestea, scafandrii erau legaţi cu câte o funie de suprafaţă, cu ajutorul căreia puteau prinde şi da semnale, sau puteau fi traşi repede sus, în caz de primejdie. Când fură gata echipaţi se lăsară în apă unul după altul.

V
O FAPTĂ EROICĂ

ÎNTREPRINDEREA era cât se poate de îndrazneaţă. Se aflau fără nici o apărare, dacă s-ar fi întâmplat să fie atacaţi de vreun „tigru de mare” cum sunt denumiţi rechinii.

Farrow şi ceilalţi de pe submarin erau îngrijoraţi de soarta celor trei scafandri. Cunoşteau şi ei primejdia, dar mai cu seamă marinarii care ţineau funiile, tremurau de nelinişte, după cum mărturisiră mai târziu. Răsuflară uşuraţi cu toţii, când scafandrii ajunseră pe fundul mării căci acum nu mai era primejdie.

George, simţind pământ sub picioare, încercă să pătrundă cu privirea întunericul din jurul său. În zadar, însă! Nu putea să-şi vadă nici mâna când o ducea în dreptul ochilor, acoperiţi de sticla groasă a căştii.

Pipăi în jur şi simţi o uşurare atingând costumele celor doi tovarăşi. Se ţinu de dânşii, apoi, cu toţii dibuiră drumul înainte. George cunostea bine punctul de unde ţâşnise lumina misterioasă si Petre la fel. Păşeau cu mare băgare de seamă şi deodată se poticniră de ceva. Pipăind, rămaseră uimiţi toţi trei, când simţiră sub degete otel neted cu şiruri regulate de nituri. Obiectul acesta ciudat de oţel, nu putea să fie de mult timp in apă, căci era prea puţin acoperit de scoici şi

alge. Rămaseră nemişcaţi câtva timp, apoi se dadură speriaţi înapoi. Făcuseră probabil zgomot când se poticniseră de masa de oţel, căci acum ţâşni în faţa lor o lumină orbitoare, misterioasa lumină de pe fondul mării.

Trecură câteva clipe până să-şi poată obişnui ochii; apoi se înspăimântară şi mai mult. Într-un perete neted de oţel era o fereastră mare şi groasă, din care ţâşni această lumină, iar în centrul ei, lipită de geam, stătea o tânără fată, care-şi frângea mâinile cu disperare.

Cai trei marinari văzuseră ei multe până atunci, dar-priveliştea aceasta le întrecea pe toate. Instinctiv simţi că vor avea de întâmpinat primejdii mari. Fata era prizonieră, în privirea aceasta nu încăpea îndoială.

Dar era oare cu putinţă să se dea posibilitate unei prizoniere să aprindă şi să stingă în voie lumina din carcera ei?

Nu, lumina aceasta nu putea să fie dirijată decât de pe uscat, ceea ce însemna că paznicul bietei copile observase că musafiri nepoftiţi se apropiaseră de închisoarea de pe fondul mării. Era de aşteptat, deci, să-şi faci apariţia în curând făpturile misterioase, o luptă disperată se va încinge si cei trei marinari cu greu vor putea să ţină piept duşmanului. Căci acela care era în stare să construiască o asemenea temniţă drăcească, avea, desigur arme destul de puternice împotriva cărora un costum de scafandru nu constituia o apărare buna. Cu iuţeala fulgerului trecură gândurile acestea prin mintea lui George, apoi luă în pripa o hotărîre. În primul rând trebuiau să dispară repede din câmpul luminos. Până la coastă cu o sută de metri şi făpturile misterioase, care se se apropiau desigur, nu i-ar putea vedea încă.

Tânărul înghionti pe tovarăşul din stângă şi în acelaşi timp trase după sine pe cel din dreapta. Aceştia înţeleseră, şi peste câteva clipe erau în

întuneric. Înainte însă, George făcu un semn liniştitor tinerei fete.

După cum spusese Watson, făpturile dispăruseră spre stânga; aşadar, de partea aceea sau în peretele opus casei de oţel, trebuia să fie intrarea. George porni acum înainte. Uriaşului din dreapta îi făcu semn să vină în urmă, pe celălalt, însă, îl ţinea cu mâna stângă. Întunericul îi învălui din nou, dar nu atât de mult ca înainte, căci lumina din fereastră răzbătea slab până la dânşii. Când ajunseră la peretele din spate, o beznă totală domnea în jurul lor. George se opri, prinse de mână pe cei doi camarazi, apoi începu sa lovească cu casca sa în căştile lor, în ritmul alfabetului morse.

— Trebuie să fim cu băgare de geamă aici, le dădu el de inţeles, îndată ce vor pătrunde prin intrarea secretă, să ne furişăm după ei. Fiţi pregătiţi, căci au, probabil, arme primejdioase.

— Să-i atacăm la intrare, George?, întrebă Uriaşul din stânga tânărului, prin lovituri de cască; (Acum ştia cel puţin George, care din ei era Petre, căci numai dânsul îi spunea pe nume uneori).

— Nu ştiu, răspunse el, vom intra probabil într-o cameră umplută cu apă, care e pompată apoi afară. Poate există vreo legătură cu uscatul şi dacă facem ceva greşit, ăia ştiu îndată că au pătruns stăinii în casa de oţel şi ar putea umple cu apă toată închisoarea, înecând-o pe biata prizonieră.

Cei doi uriaşi nu ştiau ce să răspundă, căci nu priviseră chestia din punctul acesta de vedere. Îşi dădeau seama că George ar putea avea dreptate.

Tînărul chibzui cu înfrigurare. Îşi spunea că reuşita întreprinderii depindea acum numai de dânsul. Cei doi tovarăşi erau bărbaţi curajoşi, gata oricând să se sacrifice pentru altul, dar chestia asta prea era încâlcită pentru ei. Aveau de a face cu duşmani înzestraţi cu inteligenţă rafinată şi numai forţele spirituale ar fi fost în măsură să le vină de hac.

Ascuţindu-şi mintea, tânărul chibzui ce e de făcut. Pe undeva, poate aproape de el, trebuia să se afle intrarea în închisoarea de oţel. Exista desigur şi o anticameră care să înlesnească pătrunderea în celula fetei, învingând presiunea colosală a apei.

Desigur că i se aducea de mâncare în mod regulat, poate chiar şi cărţi şi alte lucruri; trebuincioase. În timpul zilei, îşi spunea George, nu prea e de crezut că ar face operaţia aceasta, căci ar putea fi observaţi cu uşurinţă de la suprafaţă de unul din numeroşii trecători de pe ţărm.

În schimb, noaptea, nu prea se abătea nimeni prin locurile acestea, astfel că puteau risca să aprindă lumina pentru câteva minute.

Toată croiala acestei închisori era, deci, foarte inteligent plănuită şi George simţi un fior la gândul că va avea de a face cu un duşman atât de primejdios. Cine stie ce curse i se întindeau acestui vizitator nepoftit.

Nu era exclus ca făptuitorul ei să fi creat vreun dispozitiv, care-i indica numărul persoanelor are păşeau înăuntru. Şi probabil că era destul de lipsit de scrupule, ca să nu stea în cumpănă şi s-o arunce în aer, când ar socoti momentul potrivit.

În cazul acesta, ar fi fost mai bine să atace oamenii ce vor veni, şi asta în clipa când vor deschide uşa de intrare. Şi pe urmă? Dacă trebuia să dea un semnal că au ajuns cu bine în interior şi au găsit totul în perfectă ordine? Sau dacă, apăsând pe o manivelă greşită, ar distruge căldirea de oţel, în loc să pompeze apa din ea?

Pe George îl trecură năduşelile gândindu-se la toate astea. Regreta că nu-l avea alături pe genialul inginer Hagen. El ar fi ieşit din încurcătură.

Deodată însă, îi veni ideea salvatoare. Şi în aceeaşi clipă morsă tovarăşilor săi:

— Trebuie să-i înhăţăm pe cei doi oameni din urmă şi să-i ameţim cum s-o putea. Asta e sarcina noastră. Kard, vei da apoi semnalul să te tragă sus împreună cu prizonierii, iar noi doi, Petre, vom

urma pe al treilea în interior. Aşa rămâne. Acum băieţi ceva mai la o parte!

Îi trase repede vreo doi paşi îndărăt; simţea că numai planul acesta putea aduce izbândă. În interiorul casei de oţel îl vor atacă pe al treilea, tânără fată se va imbrăca cu costumul lui, apoi vor părăsi cu toţii închisoarea, în care va rămâne ca prizonier... .

— George, „morsă" Petre, ce vom face cu al treilea individ?

— Îl vom închide în locul fetei, după ce vom afla de la el cum ajungem afară. Fata o luăm cu noi.

— Minunat!, lovi Uriaşul cu casca atât de tare, încât era cât pe ce să spargă geamul lui George. Pe cinstea mea, asta e o glumă bună!

Glumă nu prea era, ba poate chiar stăteau în faţa unei probleme din cele mai grele. Cea mai mică greşeală sau neatenţie, vreo cursă întinsă de genialul constructor al acestei închisori drăceşti, le putea aduce moartea.

Totuşi George era entuziasmat peste măsură; îşi spunea că acum avea prilejul să dovedească ce poate.. Tovarăşii îl lăudau doar mereu, cel puţin să aibă de ce.

Deodată tresări şi simţii ca tovarăşii îi strâng cu mai multă putere mâinile, căci tocmai se iviseră cele trei făpturi. Veneau dinspre partea luminoasă, pe care scafandrii o zăreau din poziţia nouă în care se aflau.

Acum trebuia să se aleagă. Misterioşii indivizi puteau să fie la cel mult doi paşi de ei. George simţi un fior rece străbătându-i trupul. Oricit era de bun planul său, făcuse o greşeală foarte mare.

Cum vor vedea ca făpturile misterioase vor păşii în anticamera întunecoasă îndărătul lor se va închide, desigur, uşa de oţel, vor intra apoi în încăperea luminată şi vor ieşi înapoi la întuneric, iar el, George, nici nu-i va putea zări măcar când vor porni înapoi spre uscat.

Îi trase cu putere înainte pe tovarăşii săi. Trebuiau să înhaţe la întâmplare pe doi din ciudaţii indivizi. Avu deodată o tresărire de bucurie zărind o rază slabă de lumină căzând pe peretele de oţel. Omul care mergea în frunte aprinsese o lampă electrică de buzunar care ardea şi sub apă.

Cele trei făpturi se zăreau acum desluşit.

Petre se târî în spatele lor, întinse braţele, înşfăcă pe cei doi din urmă, le ciocni capetele, ameţindu-i, apoi îi dete plocon lui Kard, care dispăru cu ei în aceeaşi clipă. Dăduse semnalul şi cei de sus îi traseră afară la suprafaţă. Petre şi George însă, desprinseră funiile care îi ţineau în legătură cu submarinul. Ştiau că vor regăsi capetele lor în lumina care ieşea pe fereastra temniţei.

Trebuiau să facă aceasta, în primul rând pentru că nu puteau intra în interior cu funiile atârnate de spate şi apoi, nu era exclus ca, primind semnalul lui Kard, să-i tragă şi pe dânşii sus, şi atunci zadarnică ar fi fost toată truda tor.

În lumina slabă a lămpii de buzunar, văzură uşa exterioară. Omul din faţa lor apăsă pe un buton şi în aceeaşi clipă se deschise în afară o bucată din peretele de oţel, de înălţimea unui om. „Al treilea” făcu un semn scurt cu mâna, apoi intră în deschizătură. George şi Petre îl urmară fără să şovăie în anticamera, care se umplu imediat cu apă.

O clipă George se temu că misteriosul individ ar putea îndrepta lumina asupra lor şi să recunoască după costume că nu erau tovarăşii lor. Dar el îndreptă lampa spre peretele interior şi apăsă cu degetul un alt buton. George presupuse că acesta era semnalul de închidere ermetică a uşii.

Individul apăsă din nou pe acelaşi buton şi se auzi un zgomot ciudat. Probabil că erau pompele care goleau apa din anticameră.

Costumele de scafandru ale celor doi tovarăşi erau în aşa fel croite de inginerul Hagen încât

plăcile de sticlă care acopereu figurile, se puteau ridica în sus când nu erau în apă. În felul acesta, scafandrul putea să comunice la repezeală ceva tovarăşului său, înainte de a se scufunda, fără să fie nevoit, pentru aceasta, să scoată toată casca.

Îndată ce George simţi că apa din anticameră coborâse până la gât, deschise clapa căştii sale, fixând-o în dreptul frunţii, de o copcă.

Apoi, îşi trase cuţitul de la brâu, spunându-şi că s-ar putea ca străinul să aibă vreo bănuială.

În cele din urmă apa din anticameră fu golită cu totul. Individul apăsă pe alt buton şi imediat se deschise o uşiţă îngustă în peretele interior.

Deschizătura se făcea tot mai mare şi o lumină puternică pătrundea în ea. George o văzu pe tânără fată, privind cu ochi înspăimântaţi spre uşă. Când „al treilea" păşi spre dânsa, ea îşi duse mâinile la faţă, cu un gest de disperare.

George împinse repede pe Petre în locul său. Străinul părea să fie vânjos, şi mai bine era să-l lase pe seama Uriaşului. Acesta se furişă în încăperea luminată, care părea un salonaş de femeie.

Cu iuţeala fulgerului Petre îşi încleştă mâinile în jurul gâtului străinului, tocmai în clipa când fata îşi descoperi din nou faţa. Trăsăturile ei căpătară o expresie de surpriză plăcută, dar George nu-i dădu răgaz să întrebe ceva, ci-i strigă repede:

— Ştii dumneata cum putem ieşi de aici?

Fata dădu din cap în semn că da, şi tânărul se adresă atunci lui Petre:

— Fă-l complet inofensiv pentru mai mult timp, ca să nu fie în stare să dea vreun semnal de alarmă celor de sus.

Uriaşul aşeză jos pe covor trupul nemişcat şi zise cu modestie:

— S-a şi făcut! Garantez de cel puţin o jumătate de ceas. Până atunci cred că vom fi plecaţi.

În stilul lui, George îşi spuse că, până atunci era posibil ca închisoarea să fi sărit chiar în aer. În

grabă ajută lui Petre să-i scoată costumul individului. Acesta era de gumă subţire, dar foarte durabilă, cu plăci de oţel, care apărau organele principală ale corpului de presiunea apei. Tânăra fată îl îmbrăcă repede, şi zise râzând şi plângând în acelaşi timp:

— M-au mai scos o dată din temniţa asta înfiorătoare, de aceea ştiu bine cum să mă folosesc de costum. Bidoanele de oţel de la brâu conţin materii chimice, care produc oxigen. Aşa! Sunt gata!. Să plecăm repede, salvatorii mei! Oh! Tatăl meu vă va răsplăti din belşug!

Spunând aceasta îşi puse casca. George şi Petre închiseră clapele şi părăsiră repede încăperea.

… în anticameră, fata, care părea să fi fost foarte atentă atunci când fusese scoasă prima oară din casă de oţel, dădu drumul repede apei să intre, deschise uşa exterioară, toţi trei păşiră afară, şi ţindu-se de mână, ocoliră ciudata construcţie.

În faţa ferestrei luminate, atârnau într-adevăr funiile, în număr de trei, ceea ce însemna că bravul Kard îi lămurise pe cei de sus cum stau lucrurile. Se prinseră repede de ele şi în acelaşi timp se simţiră traşi la suprafaţă.

Se aflau încă în apă când fură luaţi în primire de braţe vânjoase şi când încălecară parapetul, electromotoarele începură să huruie şi vasul porni ca o săgeată în larg. Celor trei li se scoaseră costumele şi căpitanul se adresă atunci fiului său:

— George, văd că am din ce în ce mai multe motive să fiu mândru de tine. Tovarăşii tăi voiau să izbucnească în urale în cinstea ta, dar eu i-am oprit, că s-ar fi putut să fim auziţi de pe uscat. Dragul meu, eşti un bărbat întreg, eşti cel mai bun dintre vrednicii şi credincioşii mei camarazi. Aşa să rămâi mereu.

Când tânărul vru să spună ceva, un fulger tâşni deodată, în spatele submarinului. O coloană luminoasă de apă se înălţă pe locul unde se afla pe fundul mării casa de oţel.

— Am făcut bine că am plecat repede, zise Farrow, altfel ne-ar fi făcut praf explozia. Aşa, domnişoară, se adresă apoi fetei, acum vino înăuntru în submarin, te vom duce la Singapore.

În cabina sa, căpitanul făcu prezentările şi la urmă fata zise râzând:

— Are haz, zău! Prin funcţia ce ocupă tatăl meu e silit să pornească vânătoarea împotriva dumneavoastră, căpitane Farrow. Eu sunt Ellen Harriett, fiica guvernatorului. Daţi-mi voie să vă mulţumesc, şi în primul rând viteazului dumneavoastră fiu, şi celor doi tovarăşi ai săi. Fără ajutorul dumneavoastră aş fi căzut în ghearele nebuniei. Asta a şi fost intenţia diavolului acela, doctorul Jellot, care fusese îndemnat de vărul meu să făptuiască această crimă.

— Îşi vor primi pedeapsa cuvenită, atât vărul dumitale cât şi doctorul Jellot! interveni Watson. Se spune despre mine că sunt un om de nimic, dar dumneata cunoşti soarta mea, domnişoară Harriett. Avem la bord doi complici ai acestui Jellot dintre care unul e Beats.

— Dragă Watson, zise tânăra fată, cu emoţie în glas, am impresia că dumneata ai o mare parte de merit în salvarea mea. Eu nu te-am ţinut niciodată drept un om de nimic. Soarta tristă care s-a abătut asupra dumitale m-a mişcat adânc. Acum, însă, cred că vei redeveni ce-ai fost odinioară. O doresc din tot sufletul.

— Poţi avea deplină încredere, stimată domnişoară, răspunse Watson cu glas tremurat.

Căpitanul făcu un ocol mare cu vasul, apoi se îndreptă direct spre portul Singapore. După cum făcuse altă dată cu căpetenia unui trib sălbatic, tot astfel, îi depuse în ascuns, pe chei, pe Ellen Harriett, Watson şi cei doi criminali legaţi şi după ce-şi luară rămas bun, porni îndărăt pe drumul pe care venise.

Acum se îndreptau spre marea Javei, unde se afla minunata „Insulă a odihnei”

În cabina sa, doctorul Bertram contemplă entuziast costumele de scafandru. Lângă el se afla Hagen, care era tot atât de interesat. Submarinul căpătase trei costume minunate, luate de la prizonieri.

Peste câteva ceasuri, postul de radio al submarinului recepţionă o radiogramă adresată lui Farrow. Era din partea guvernatorului Harriett, care exprima mulţumiri călduroase pentru salvarea fiicei sale, cu deosebire viteazului George.

A doua zi recepţionară încă o radiogramă care-i vestea că Jellot şi nepotul guvernatorului au fost arestaţi, sub acuzarea de crimă.

Sfârşitul volumului: DESCOPERIREA DOCTORULUI JELLOT

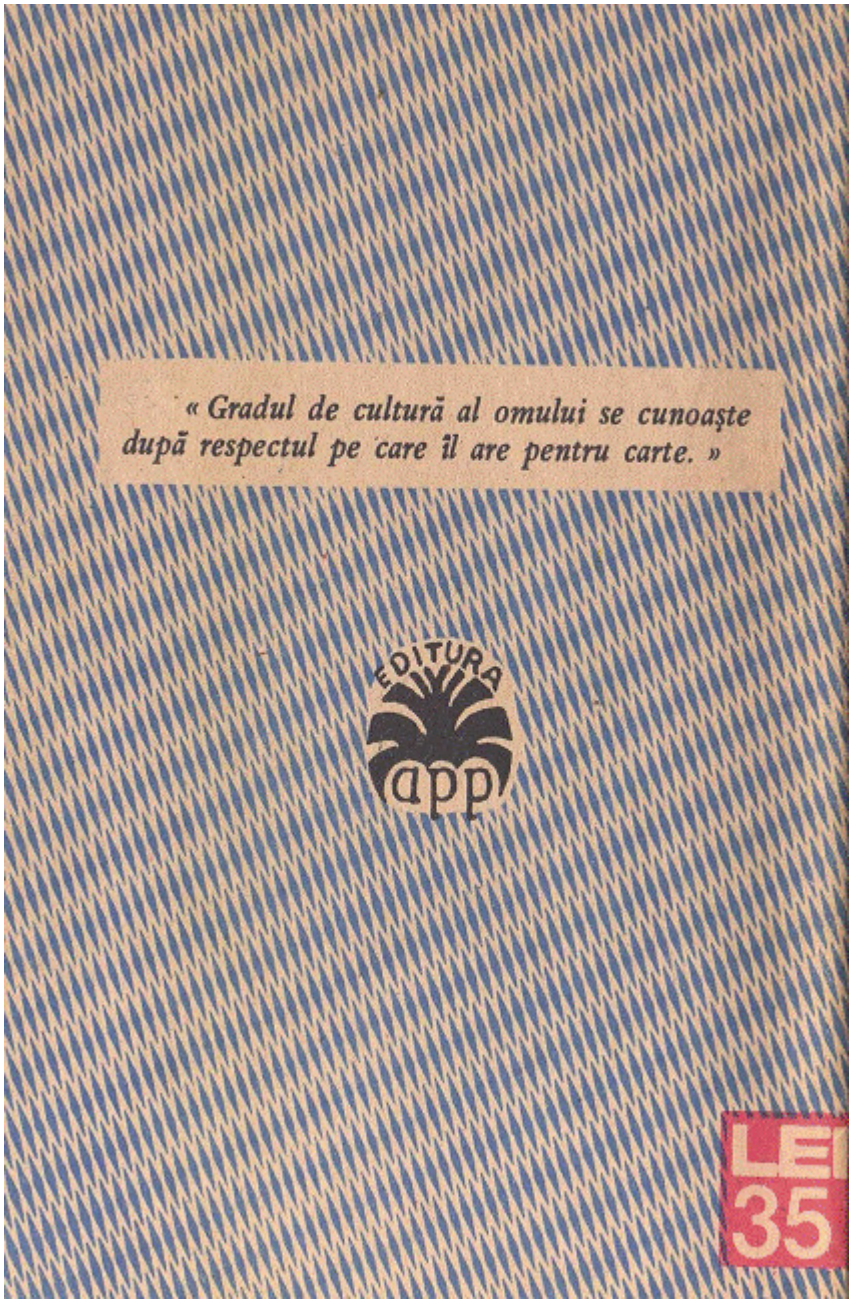
« Gradul de cultură al omului se cunoaște după respectul pe care îl are pentru carte. »
EDITURA
app
LEI
35